

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce : X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Beránkem
sídlem Jiráskova 638/35, Česká Lípa

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Policie Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 2. 2020, č. j. X, se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. Jakuba Beránka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2020, č. j. X.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za porušení povinnosti dle § 19 odst. 1 uvedeného zákona. Přestupku se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 14. 4. 2020 v X hod. řídil vozidlo X RZ X a při jízdě na silnici č. I/9 mezi obcí X a X, v blízkosti benzinové čerpací stanice Vendys nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem X RZ X a když jeho řidička byla nucena k intenzivnímu brždění, zezadu do tohoto vozidla narazil. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisu Policie ČR, provedl dokazování protokolem o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací, výpisem z evidenční karty žalobce. Dále provedl svědeckou výpověď X, řidičky vozidla X, se kterým se vozidlo žalobce střetlo. Žalobce se k věci vyjádřil, popíral, že by nedodržel bezpečnostní vzdálenost a nehodu zavínil. Namítal, že příčinou dopravní nehody byla jízda řidičky X, která řídila osobní vozidlo VW Passat a agresivní jízdou na zákazu předjíždění, nedodržením bezpečné vzdálenosti, porušením zákazu předjíždění zprava a nedáním přednosti v jízdě, kdy se nacházela v připojovacím pruhu, ve kterém nedokončila zakázaný předjížděcí manévř, ohrozila řidičku X a žalobce. Podle žalobce došlo k náhlému neočekávanému a nepředvídatelnému zablokování pruhů, proto byl nucen strhnout řízení vozidla vpravo a započít intenzivně brzdit, a protože řidička VW Passat vjela do jízdního pruhu, ve kterém jel žalobce a vozidlo v něm zabrzdila, nešlo z jeho pozice střetu vozidel zabránit. Rovněž uvedl, že postavení vozidel neodpovídá postavení vozidel v době jejich střetu, neboť došlo k jejich přemístění na pokyn policisty vyšetřujícího dopravní nehodu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nedodržel bezpečnostní vzdálenost za vpředu jedoucími vozidly, přihlédl k dosavadní řidičské praxi žalobce, který pracuje u zdravotní přepravy nejméně 7 let, a proto se lze domnívat, že zná jízdní vlastnosti vozidla, které řídil, a to zejména délku brzdě dráhy k jeho zastavení. Správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu žalobce na provedení znaleckého posudku pro nadbytečnost, neboť nebylo možné bez pochyb zjistit, jaké byly podmínky v době nehody. Správní orgán I. stupně odůvodnil, že přestupku se žalobce dopustil ve formě nedbalosti nevědomé. Jako držitel řidičského průkazu věděl, že musí za jiným vozidlem ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Vzhledem k průběhu dopravní nehody bylo možné důvodně předpokládat, že jako řidič vozidla sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
4. V napadeném rozhodnutí se žalovaný se skutkovými zjištěními a právními závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Podle žalovaného byly shromážděny všechny

dostupné důkazy. Z vyjádření žalobce a svědecké výpovědi X vyplývá, že oba řidiči vnímali jízdu řidičky vozidla X jako nebezpečnou a riskantní. Mohli tedy předpokládat, že ve způsobu této jízdy bude řidička pokračovat. Řidička vozidla X se podařila včas vozidlo zastavit, přičemž není pochyb, že kolizní situace byla vyvolaná způsobem jízdy řidičky X, která byla příkazem správního orgánu I. stupně uznána vinnou ze spáchání více přestupků. Podle žalovaného mohl žalobce předpokládat, že kolizní situace vyvolaná způsobem jízdy řidičky vozidla X bude pokračovat, mohl tedy a měl přizpůsobit jízdu svým vozidlem, zejména zvětšením odstupu vozidla jedoucího před ním. Žalovaný, pokud jde o konečné postavení vozidel, připustil, že nezůstala v postavení, ve kterém se nacházela v okamžiku střetu vozidla žalobce s vozidlem X nebo bezprostředně po něm. Správní orgán I. stupně zamítl správně provedení znaleckého posudku pro nadbytečnost, neboť nebylo bez pochyb možné zjistit, jaké byly podmínky v době, kdy došlo k předmětné dopravní nehodě. K otázce zavinění žalovaný poznamenal, že žalobce jako řidič profesionál s uvedenou praxí nesprávně zareagoval na pohyb vozidla VW Passat, jehož řidička předjížděla v úseku, kde byl zákaz předjíždění a poté, co vozidla přijela na konec připojovacího pruhu, začala najíždět zpět do průběžného pruhu a ohrožovat v jízdě řidičku vozidla X. Ta začala intenzivně brzdít do úplného zastavení vozidla. Žalobce na vzniklou situaci reaguje intenzivním bržděním, ale nebyl schopen vozidlo zastavit. Pokud by žalobce započal reagovat na situaci dříve tím, že by zvětšil vzdálenost mezi vozidlem a vozidlem Hyundai, mohl tím zabránit střetu vozidel.

II. Žaloba

5. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že po celou dobu jízdy dodržoval bezpečnou vzdálenost před ním jedoucím vozidlem. Dopravní nehoda byla způsobena protiprávním a ohrožujícím manévrem vozidla X řízeným X. Ta předjížděla v připojovacím pruhu, poté, kdy se chtěla zařadit zpět, nedala vozidlům přednost v jízdě a i přes zákaz řízení vjela do pravého jízdního pruhu, kdy ke střetu s vozidlem X nedošlo proto, že řidička strhla řízení vlevo a následně zastavila. Pokud by X nestrhla řízení vlevo, zcela jistě by X do jejího vozidla narazila. Tento kolizní stav vytvořil náhlou zábranu silničnímu provozu, jednání X nebylo předvídatelné, i proto žalobce při intenzivním brždění a snaze o úhybný manévr směrem vpravo narazil levou částí svého vozidla do pravé zadní části vozidla X a pravou přední částí do vozidla X. Závěry správních orgánů byly nesprávně založeny na předpokladu, že vozidla jela za sebou. Protože vozidlo X na konci připojovacího pruhu brzdilo, řidička vozidla X předpokládala stejně i žalobce, že se na konci připojovacího pruhu zastaví, což se nestalo a těsně před projíždějícím vozidlem X vozidlo X vjelo do pravého jízdního pruhu. Žalobce dále uvedl, že zaznamenaná poloha vozidel neodpovídá místu střetu. S domněnkou, že žalobce i řidička X vnímali jízdu vozidla X jako riskantní a nebezpečnou, proto mohli předpokládat, že ve způsobu takové jízdy bude řidička pokračovat, žalobce nesouhlasil. Nečekaný manévr vozidla X z připojovacího pruhu nemohl být nikým předvídan, neboť povinností řidičky bylo dát přednost vozidlům jedoucím v pravém jízdním pruhu. Stejně tak správní orgány pominuly rozhodující okolnost, díky níž nedošlo ke střetu vozidel X a X, a to strhnutí vozidla X vlevo. Tuto okolnost potvrdila i řidička vozidla X. Stejně tak svědkyně potvrdila, že fotodokumentace neodpovídá postavení vozidel po dopravní nehodě. Nesprávný je závěr, že žalobce mohl a měl učinit taková opatření, aby mohl včas reagovat na vzniklou situaci. Správní orgány hodnotily spisový materiál a listinné důkazy pouze v neprospěch žalobce, pominuly odpovědnost a vinu skutečného viníka dopravní nehody.

6. Žalobce namítal, že dle ustálené judikatury bylo nutné zkoumat příčinu a zpomalení či zastavení vozidel. Za nehody by *ad absurdum* mohli vždy řidiči, kteří svým vozidlem narazí do vozidla jedoucího před sebou, aniž by se zkoumalo chování a jednání či vina vpředu jedoucího řidiče. Podle žalobce je postup správních orgánů neobjektivní a nepřezkoumatelný, znalecký posudek z oboru dopravy by dokázal odborně posoudit předmětnou dopravní nehodu. Pro stanovení takového odborného názoru, nemá správní orgán technické zázemí ani odbornost. Proto měl přistoupit k opatření posudku, jakož i navrženému výslechu řidičky J. K. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 As 75/2012-76 i rozsudek č. j. 1 As 18/2009-59. Podle posledně uvedeného rozsudku příkladem situace, kdy srážka vozidel nemusí bez dalšího znamenat porušení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, bude např. nehoda způsobená náhlým a pravidly silničního provozu nedovoleným manévrem vpředu jedoucího vozidla, neměl-li vzadu jedoucí řidič důvod takového protiprávní jednání vůbec předpokládat. V takovém případě by dovození odpovědnosti vzadu jedoucího řidiče bylo protiprávní či dokonce protiústavní, jak plyne z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 87/01. Dle rozsudku NSS č. j. 3 As 24/2005-73 nelze po účastníkovi silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel silničního provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání.
7. Žalobce proto nesouhlasil jak se skutkovými zjištěními správních orgánů, neboť ty zjistily skutkový stav nedostatečně, nesouhlasil ani s právními závěry žalovaného. Rozhodnutí žalovaného i nedostatečně odůvodněné, a proto nepřezkoumatelné, zejména ve vztahu k formě zavinění. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, jimiž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit z nevědomé nedbalosti porušením povinnosti zakotvené v § 19 odst. 1 uvedeného zákona.
11. Soud považuje za vhodné nejprve uvést právní rámec týkající se případu a relevantní judikaturní závěry. Dle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.*

12. Výkladem uvedeného ustanovení se zabýval NSS především v žalobcem odkazovaných rozsudcích ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 18/2009-59, a ze dne 29. 8. 2012, č. j. 1 As 75/2012-76. NSS v těchto rozsudcích shodně konstatoval, že účelem shora citovaného ustanovení je přimět řidiče, aby dodržovali bezpečnostní vzdálenost a měli tak možnost včas zareagovat a vyhnout se nehodě. Otázku bezpečnostní vzdálenosti je nutno vždy posuzovat se zřetelem na všechny relevantní okolnosti daného případu. V této souvislosti NSS zmiňoval např. viditelnost, povětrnostní situaci, stav vozovky, zkušenosti řidiče, technický stav vozu, označení vpředu jedoucího vozidla jako autoškola či začátečník apod. (s odkazem na závěry rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 2 As 38/2009-64). Neurčitý právní pojem *dostatečná bezpečnostní vzdálenost* je podán zákonnou definicí účelově tak, aby se řidič mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla jedoucího před ním. Lze tak předpokládat, že v obvyklých situacích bude srážka dvou za sebou jedoucích vozidel dána právě porušením povinnosti stanovené § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu.
13. NSS v prvně označeném rozsudku současně zdůraznil (viz bod [24]), že přestupkem je pouze zaviněné jednání, přičemž *„[z]avinění - a tedy protiprávnost - nelze dovozovat ex post z toho, že vznikla škoda. To, že někdo svým jednáním vyvolá škodný následek, totiž ještě bez dalšího neznamená, že takový následek zavinil“* (rozsudek č. j. 1 As 86/2008 - 63 cit. v bodě [18] shora). Příkladem situace, kdy srážka vozidel nemusí bez dalšího znamenat porušení § 19 odst. 1, bude například nehoda způsobená náhlým a pravidly silničního provozu nedovoleným manévrem vpředu jedoucího vozidla, neměl-li vzadu jedoucí řidič důvod takového protiprávní jednání vůbec očekávat. Protizákonný a dokonce protiústavní tak bude postup správních orgánů, které nezvažovaly „otázku hranice okolností, které může či nemůže řidič předvídat, na něž je třeba usuzovat z objektivních okolností dopravní situace, a nikoliv pouze hypoteticky“ (nález IV. ÚS 87/01 ze dne 4. 10. 2002, publ. pod č. 122 ve sv. 28, s. 67 Sb. ÚS, všechna zde cit. rozhodnutí ÚS jsou přístupná též na <http://nalus.usoud.cz/>). V souladu s tímto právním názorem je též judikatura NSS, která opakovaně zdůrazňuje, že zavinění účastníka silničního provozu nutno posuzovat také s ohledem na tzv. princip omezené důvěry, podle něhož „po účastníkovi silničního provozu nelze spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2006, č. j. 3 As 24/2005 - 73, resp. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008 - 51, dále odkazující na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu).“
14. Nejprve se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Dle konstantní judikatury správních soudů je třeba za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat správní rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jaké skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých důkazů tak učinil, jak se vypořádal s námitkami a návrhy účastníka řízení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, podle kterých právních norem rozhodoval a proč. Rozhodnutí odvolacího orgánu se považuje za nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže z něj není zřejmé, jak se vypořádal s odvolacími námitkami účastníka řízení. Současně ale platí, že argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, k rozhodnutím nepřehledným, nesrozumitelným. Ačkoliv je podle § 68 odst. 3 správního řádu povinností správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Správní orgán na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí

prezentuje svůj odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá.

15. V souzené věci soud rozhodnutí žalovaného, které tvoří s prvoinstančním rozhodnutím o přestupku jeden celek, nepřezkoumatelným neshledal. Z rozhodnutí vyplývá, na základě jakých důkazů byly učiněny skutkové závěry, jak byly podklady rozhodnutí hodnoceny, jak se žalovaný vypořádal s obranou žalobce. Rovněž odůvodnění formy zavinění bylo žalovaným formulováno tak, že žalobce s jeho argumentací mohl polemizovat. Skutečnost, že se žalobce se závěry žalovaného neztotožnil, bez dalšího neznamena, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
16. Za nepřezkoumatelné nelze rozhodnutí označit jen proto, že správní orgány nevyžádaly k posouzení dopravní nehody znalecký posudek. Důvody, pro které byl znalecký posudek považován za nadbytečný, byly v rozhodnutích obou stupňů uvedeny. Případné pochybení v tomto směru by mohlo představovat vadu z pohledu rozsahu zjištění skutkového stavu věci, nikoli nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Pouze jako dílčí nedostatek odůvodnění rozhodnutí soud vyhodnotil postup správních orgánů, které výslovně neuvedly, proč nebyl proveden výslech řidičky vozidla X X. Z rozhodnutí obou stupňů vyplývá, že správní orgány měly skutkový stav věci zjištěný v dostatečném rozsahu na základě listinných důkazů shromážděných ve spisovém materiálu a svědecké výpovědi řidičky vozidla X X, s přihlédnutím k vyjádřením žalobce ke skutkovému průběhu jízdy všech tří vozidel, zejména způsobu jízdy vozidla VW Passat, a okolnostem střetu vozidla žalobce s před ním jedoucím vozidlem X, z čehož *implicite* vyplývá, že se jednalo o důkaz nadbytečný.
17. Další žalobní námitka se týkala nedostatečných skutkových zjištění. Tuto námitku žalobce spojil s otázkou zkoumání bezpečnostní vzdálenosti. Jak vyplývá ze shora uvedených judikатурních závěrů, posouzení bezpečnostní vzdálenosti ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu je otázkou výkladu neurčitého právního pojmu *bezpečnostní vzdálenost* a podřazení konkrétních skutkových okolností pod tento pojem (srov. zejména body [33] a [34] rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2012, č. j. 1 As 75/2012-76). K tomuto posouzení je nadán správní orgán rozhodující o přestupku. Žalobci nelze přisvědčit, že správní orgán nemá takové zázemí a odbornost, aby posoudil bezpečnostní vzdálenost s ohledem na zjištěné konkrétní okolnosti případu shora nastíněným způsobem a stanovil viníka dopravní nehody. Znalecký posudek nemůže být považován za obligatorní důkaz k posouzení bezpečnostní vzdálenosti. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně uvedl důvody, pro které bylo nadbytečné znalecký posudek vyžádat, s nimž se žalovaný ztotožnil. Uvedenou argumentaci správních orgánů žalobce ničím nevyvrací, neuvádí, jaké faktory měly být znaleckým posudkem odborně posouzeny. Pokud žalobce namítá, že správní orgány pochybily také proto, že nevyslechly řidičku vozidla X X, neztotožnil se soud s tímto názorem. Námitku žalobce uplatil v obecné rovině, neuvedl, jaké sporné skutkové okolnosti měl tento důkaz osvětlit. Soud má za to, že správní orgány měly okolnosti nehody za dostatečně zjištěné provedenými důkazy. A sporným *de facto* je, zda okolnosti střetu vozidla žalobce s před ním jedoucím vozidlem X a zjištěný způsob jízdy vozidla X správní orgány posoudily správně z pohledu dodržení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu a zejména s ohledem na naplnění subjektivní stránky přestupku, tj. zavinění žalobce.
18. K dílčím výhradám žalobce soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval, že konečné postavení vozidel zachycené na fotodokumentaci neodpovídá jejich postavení

v okamžiku střetu. Žalovaný vycházel nejen z plánu místa nehody, na němž je v konečné poloze zachyceno vozidlo žalobce X a vozidlo X, ale také ze svědecké výpovědi X, která potvrdila, že na fotodokumentaci se vozidla nacházejí již v postavení po jejich přemístění na pokyn policie. Jak správní orgán I. stupně tak žalovaný vycházel ze zjištění, že v důsledku předjíždění vpravo v připojovacím pruhu a následného zařazení vozidla X z připojovacího pruhu do průběžného jízdního pruhu před vozidlo X byla řidička tohoto vozidla X nucena intenzivně brzdít a najela do středu vozovky a vozidlo následně zvládla zabrzdit, načež žalobce vozidlo X neubrzdl a levou přední částí narazil do vozidla X. Není tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že právní hodnocení správních orgánů vychází z nesprávného předpokladu, že vozidla jela za sebou. Správní orgány také reflektovaly, že řidička vozidla X předjížděním z připojovacího pruhu v místě, kde připojovací pruh končí, a najetím vlevo ohrozila vozidlo X, jehož řidička musela na vzniklou situaci prudce reagovat (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí, str. 4 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný výslovně připustil, že *„kolizní situace byla vyvolána způsobem jízdy řidičky vozidla X, která byla příkazem správního orgánu I. stupně uznána vinnou ze spáchání více přestupků“*.

19. Soud se však neztotožnil s posouzením právě zmíněných okolností z hlediska zavinění přestupku žalobcem ve formě nevědomé nedbalosti. Jak již bylo uvedeno shora, bezpečnostní vzdáleností za vozidlem vpředu jedoucím ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu je s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu taková vzdálenost, která umožňuje reagovat na náhlé snížení rychlosti či náhlé zastavení a vyhnout se srážce. V této souvislosti správní orgány obvykle zmiňují tzv. pravidlo dvou sekund (viz shodně bod [20] rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 18/2009-59). Jak bylo řečeno shora, v obvyklých situacích bude srážka za sebou jedoucích vozidel dána právě nedodržením bezpečnostní vzdálenosti, tedy porušením povinnosti dle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu.
20. Ze skutkových okolností případu ovšem nelze podle názoru soudu dovodit, že dopravní nehoda žalobcova vozidla X vyplynula z běžného silničního provozu, kdy žalobce mohl a měl očekávat, že další jízdou řidičky vozidla X dojde k ohrožení vozidla X popsaným způsobem a následnému intenzivnímu brždění tohoto před žalobcem jedoucího vozidla a jeho vybočení vpravo ke středu vozovky. Posuzovaná kolize žalobcova vozidla s vozidlem X byla, a to také podle správních orgánů, vyvolána způsobem jízdy vozidla X. Řidička vozidla X v rozporu s pravidly silničního provozu předjížděla vozidlo X zprava v připojovacím pruhu od čerpací stanice, přičemž následně v místě, kde připojovací pruh končí, nedala přednost vozidlům jedoucím v průběžném pravém jízdním pruhu, dokončila manévry předjíždění a najetím vlevo ohrozila vozidlo X, jehož řidička musela na vzniklou situaci prudce reagovat. S ohledem na tzv. princip omezené důvěry nebylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, jak to dovodily správní orgány, aby předpokládal, že řidička vozidla X v připojovacím pruhu kromě nedovoleného předjíždění vozidel po zpomalení vozidla (žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že vozidlo zpomalilo, přičemž tuto skutečnost neměly správní orgány jinými důkazy za vyvrácenou) nedá přednost vozidlu X jedoucímu v pravém průběžném jízdním pruhu a předjížděcí manévry dokončí a zařadí se před toto vozidlo najetím na něj způsobem, na který byla nucena řidička X prudce reagovat. Žalobci lze přisvědčit, že při posouzení zavinění přestupku správní orgány nevzaly v potaz skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Ve prospěch žalobce svědčila především svědecká výpověď řidičky vozidla X X, která potvrdila, že žalobcova jízda byla klidná a po celou dobu jízdy za jejím vozidlem byla vzdálenost mezi vozidly přiměřená

situaci v provozu na pozemní komunikaci. Svědkyně potvrdila, že způsob jízdy řidičky vozidla X neodpovídal běžné dopravní situaci a řidička vyvolala kolizní stav, kdy jí samotné k zvládnutí situace zřejmě napomohl systém „asistent brždění“. Za takové situace nelze dovodit, že bylo v reálných možnostech žalobce, aby předvídal další porušení pravidel silničního provozu řidičkou vozidla X. Nebezpečné zařazení vozidla X z přípojovacího pruhu najetím vlevo před vozidlo X, aniž by jeho řidička na konci přípojovacího pruhu dala přednost tomuto vozidlu jedoucímu v průběžném jízdním pruhu, nelze hodnotit jako předvídatelnou okolnost jen proto, že jak žalobce, tak řidička vozidla X vnímali jízdu tohoto vozidla jako agresivní a nebezpečnou. Ve prospěch žalobce svědčilo i jeho tvrzení o dodržení tzv. pravidla dvou sekund, k jehož dodržení se správní orgány blíže nevyjádřily.

21. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dospěly k nesprávnému právnímu závěru, že se žalobce dopustil zaviněného porušení pravidel silničního provozu ve formě nedbalosti nevědomé.

V. Závěr a náklady řízení

22. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Vysloveným právním názorem soudu je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
23. Ve věci soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce v zákonné lhůtě nesouhlas nevyslovil.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám advokáta žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. duben 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně